

הנדון:

יש רק דרך אחת לפתור את הבעיה: להתיר את כל הסמים

הפרי האסור

אילו יכלו להשיג את הסם בזול, כפי שמשויגים פיגוריות ואלכוהול, היתה כל הפשיעה העצומה הזאת נעלמת כבמטה-הקסמים. בתי-סוהר היו נסגרים, הביטחון ברחובות היה חוזר לקדמותו, המורני שוטרים, סוהרים, שוטפים וסרקליטים היו צריכים למצוא לעצמם עיסוק אחר. החוזאים בקולומביה היו נאלצים לגדל קפה.

יש עוד צד לעניין. מכיוון שכל האמצעים למילחמה בסמים אינם עוורים, קיים לחץ מתמיד להחריף את השיטות המתרות למיטרה.

כיום תופסת המישטרה האמריקאית (והישראלית) חלק זעיר מן הסמים העוברים לפוהר. יש המון פירסומות, המון הכרזות בומבסטיות, ומעט מאוד הישגים של ממש.

גם בהישגים מיוערים אלה אין שום תועלת. כאשר מצליחים להקטין את ההיצע של סם אחד, קוקאין למשל, מוצפת ארצות-הברית (וישראל) בסמים כימיים. כאשר מצמצמים את ייבוא החשיש והמריחואנה, מגדלים אותו בתוך ארצות-הברית (ובישראל).

כאשר מגבירים את האמצעים שבירי המישטרה, מצמצמים בהכרח את זכויות האדם. נותנים למיטרה להתפרץ לבתים, לצוות לשיחות, לפתוח דואר, לשכור את הסוד הבנקאי — מאה ואחר רברים שדעת-הקהל היתה מתקוממת נגדם, אילמ"ל בצונו בשם מסע-הצלב נגד הסמים.

מכיוון שהתוצאות שואפות לאסם, יהיה צורך להחמיר שיטות אלה עוד ועוד, עד שמצב זכויות האדם בארצות-הברית (ובישראל) יהיה רומה למצב ברמאללה ובעזה.

נימוק העיקרי נגד התרת הסמים הוא שהרבר עלול להביא לעלייה ניכרת במספר המכורים.

בארצות-הברית היה קיים במשך 13 שנים (1920-1933) איסור על הייצור והשתייה של משקאות אלכוהוליים (ה"פרו-היבשן"). בשנים אלה קמה ממלכה אדירה של פשע מאורגן. השחיתות פשתה בכל מנגנוני המישטרה והשילטון. הכבוד למערכת-החוק התערער ללא-תקנה.

לכסוף החליטו האמריקאים שהאיסור הוא אידיוטי, וביטלו אותו. התוצאה היתה שמספר צורכי-האלכוהול גדל מייד ב-300%.

אם הסמים יהיו זולים וזמינים, אותו הרבר יכול לקרות גם בתחום זה. תחילה תהיה מן הסתם עלייה ניכרת במספר צרכי-הסמים.

אולם אם החברה תקדיש אך שבריר מן האמצעי עים, המוקרשים כיום למאבק באמצעות המישטרה רה ובתי-הסוהר, למערכת חינוך והסברה, קרוב לוודאי שמיספר זה ירד, כפי שיווד בימינו בארצות-הברית מיספר צרכני הסגריות והאלכוהול.

שני סמים אלה מותרים, אף שאיש לא כרק נרצינות אם האלכוהול, למשל, מייק פחות מוקאין. למרות כל התעמולה הרועשת, מיספר המיתות כתוצאה משימוש בכל הסמים נופל לאישיעור מהמיספר היחסי של המיתות מסיבות הקשורות בשתייה ובעישון.

ג'ון סטיוארט מיל, הפילוסוף והכלכלן הבריטי הממאה שעברה, קבע: "המטרה היחידה שלמענה מותר להשתמש בכוח נגד אדם כלשהו בחברה תרבותית, בניגוד לרצונו, היא למנוע פגיעה בוולת". לכן אין מקום לאיסור עישון-הטבק, לאיסור שתייה-אלכוהול, לאיסור התאבדות. ואכן, ביטלנו בישראל את החוק הבריטי, שהפך את ההתאבדות לעבירה פלילית.

מותר להתאבד — אבל החברה מפעילה את כל כוחה המוסרי והחינוכי כדי לשכנע אנשים שלא לעשות זאת.

אני אומר את הדברים בפשטנות. במציאות הם מסובכים, כמובן, הרבה יותר. אך לדעתי, במרכז הבעיה עומד שיש קול פשוט לגמרי:

"המילחמה בסמים" שעליה מכריזים מדי פעם פוליטיקאים ומפריימיטרה בפתאום עילאי, אינה אלא חנטריש. היא עולה הונית, הנלקח מוקנים ומחולים, ממובטלים ומנכים. היא הורסת את מייקם החברה, ומגבירה את הפשע עד למימדים בלתי-נסבלים.

הגיע הזמן לחשוב על זה מחדש — בעולם ואצי-לנו.

גרם אחד של קוקאין עולה בכתי-המירקחת 1.80 דולר. זהו קוקאין נקי, לצרכים רפואיים ועל-פי מירשם של רופא. **גרם אחד של קוקאין, באיכות הרבה יותר ירד, דה, עלתה בשוק החופשי באותה שעה 800 דולר — 45 (ובאחוזים: 45,000%)**

באותה השנה הגיע מחזור-העסקים בקוקאין בלבד בארצות-הברית ל-30 מיליארד דולר. לכך יש להוסיף את מחזור המיסחר בהרואין, בחשיש, במריחואנה, בסמים כימיים ועוד. **כאשר יש ביקוש עצום כזה, שום פעולה פלילית אינה יכולה לעזור. אין גבול למעשים שאנשים מוכנים לעשות ולפיכך נים שהם מוכנים לקבל על עצמם — מוות, בליאה — תמורת סכומים כאלה.**

זהו היגיון פשוט, שהוכיח את עצמו במציאות. מול מציאות זו עומדים שיגרת-המחשבה, רגשות סוערים,

האינטרסים של המגוגים פוליטיים ומנגנוני-ההפעלה. לאלה היגיון אחד: זכנג וגמרנו. ואם הובנג לא גמר, יותר זכנג. ואם גם זה לא עזר, זכנג עוד יותר גדול. **שום דבר לא עזר. שום דבר לא עזר.**

חוסר-התועלת שבמאמצים הכבירים להפעלת החוק הוא רק חצי צרה. החצי השני, החמור הרבה יותר, הוא שיש לכך תוצאות שליליות נוראות.

אילו היה השימוש בסמים חוקי, וניתן היה לקבל כל סם בכתי-המירקחת בסמוך, במחיר רגיל, היו בתי-הסוהר בכל העולם, וגם בישראל, מתרוקנים. לפחות מחצית האוכלוסיה שלהם היתה יוצאת לחופשי.

מרבית אוכלוסית בתי-הסוהר נחלקת כיום לשני חלקים: הסוחרים והצרכנים.

הסוחרים מוכנים לכל מעשה-התועבה כדי לשים את ידם על חלק מן הרווחים האגרתיים הנובעים ממיסחר זה. הם רוצחים זה את זה בסיונות, הורגים את שומרי-החוק והמודיעים, מבריחים גבולות ומגלגלים סכומי-עתק בדרכים בלתי חוקיות.

כל הפעולות האלה מבוצעות על-ידי דרגים נמוכים. איליה-הסמים עצמם והדרגים הגבוהים של הפשע המאורגן אינם נתפסים לעולם.

צרכני-הסמים מוכנים לעשות כל מעשה-נבלה כדי להשיג את הכספים העצומים הדרושים לסיפוק תאוותם. הם רוצחים וקנות, שודרים, פורצים, גונבים, עוסקים בננות. מרבית האוכי-לוסיה של בתי-הסוהר בעולם המערבי (ובישראל) מורכבת מאנשים כאלה.

על סדר היום עמדה בעיית הסמים. עמרת על רוכך הכנסת. בין הנוכחים באולם-המליאה היתה גולדה מאיר, או עדיין חברת-כנסת מן-המניין.

באמצע הגאום הפסקתי ואמרת: "אני רוצה להשיב לחברת-הכנסת גולדה מאיר..."

ישבת-ראש הישיבה הפסיקה אותי: "אבל חברת-הכנסת גולדה מאיר לא אמרה שוס-דבר!"

הסכרת: "אינני משיב לקריאות-ביניים של חברת-הכנסת גולדה מאיר, אלא להעוויות-הביניים שלה."

כי גולדה ליוותה את דבריי בהעוויות של גועל-נפש וסליל-דה, שחרגו אף מגילויי-השינאה הרגילים שלה כלפיי.

הצעתי אז לכנסת לשקול את הרעיון של ביטול האיסור על השימוש בסמים, "קלים", כמו חשיש ומריחואנה.

אם היתה התנגדה של גולדה על הצעה זו כפי שהיתה, בוודאי היתה מוזרעת שיבעתיים אילו יכלה לקרוא את דבריי הכאים.

כי אחרי לבטים קשים וממושכים, הגעתי למסקנה שהגיע הזמן לשקול את ביטול האיסור הפלילי לי על הסמים בכלל, קלים בקשים.

כי למנוע אי-הבנה, הנה הצהרה אישית קצרה: אינני משתמש, ומעולם לא השתמשתי, בכל סם שהוא.

כמה פעמים בחיי עישנתי חשיש, כדי לנסות את השפעתו עלי. (זה לא השפיע.) פעם אחת השתמשתי באר-אס-די. שוב כדי לבחון את העניין. היתה לי חוויה לא-טראומטית, די-נעיר מה. לא ניסיתי מעולם שום סם אחר.

ראיתי כיצד משיפיעים סמים על מכרים, והרבר קומם אותי. אני חושב שהשימוש המופרז בסמים הוא רעה חולה, שיש להילחם בה בכל האמצעים הסבירים.

ראיתי בטלוויזיה ובסרטים את השפעת הסמים הקשים על צעירים וצעירות, וליבי התמלא חמת-זעם על סוחריה-הסמים למיניהם.

מזום כך הגעתי רק באירצונו רב, ממש בעל-כורחי, למסקנה כי ההיגיון הפשוט מחייב את בתי-הסמים, קלים בקשים.

כי העיסוק הפלילי משיג כרויך את ההיפך. הוא גורם לתוצאות הרבה יותר ממורות מאשר התועלת הכרוכה בו.

המילחמה בסמים גרועה מן הסמים עצמם. זוהי הידעה הגוברת כיום אצל כמה מהוגרי-הרעיון הרציניים ביותר בעולם, שטיפלו בתופעה זו. **הם שוכנעו אותי.**

ועוד הערה: אולי אנתנו צרכים להודות לאל"מ (מיל') יאיר קליין, על כי הכניס אותנו לבעיית-הסמים העולמית.

איננו יודעים עדיין אם פעל קליין ביועצין בשרות אילי-הסמים בקולומביה. אבל גם אם התשובה היא שלילית (שהוא לא היה מעורב, או לא ידע שהיה מעורב), הוא הכניס אותנו לעניין הזה.

עכשיו אנתנו צד למיסחר העולמי בקוקאין, כשם שההרפתקה הלבנונית הכניסה אותנו למיסחר העולמי בחשיש. איננו יכולים עוד לטעון שזה לא נוגע לנו.

אנתנו חלק מהאנזשות, והמיסחר בסמים הוא מכה עולמית, בל-לאנזשות.

ואם זה נוגע גם לנו, מוטב לנו לחשוב על זה.

נימוק המכריע למען התרת השימוש בסמים מכל סוג שהוא הינו ששום איסור אינו עוזר. שום איסור גם אינו יכול לעזור.

פועל מה הכלל הקפיטליסטי הפשוט של היצע וביקוש — כלל שהוכיח את יעילותו המחלטת בכל התחומים.

אם יש ביקוש, יהיה היצע. אם היצע אסור, התוצאה היחידה היא שמחיר הסחורה עולה ועולה, עד שהוא יתאים לסיכונ ולקושי הכרוכים בהספקתו.

ראיתי בטאטיסטיקה אמריקאית (עוד משנת 1983) כי